

РЕШЕНИЕ

№ 481

гр. София, 22.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 11.01.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Полина Якимова

ЧЛЕНОВЕ: Весела Цанкова

Луиза Христова

при участието на секретаря Цветанка Митакева и при участието на
прокурора С.Димитров, като разгледа дело номер **9348** по описа за **2012**
година докладвано от съдия Доброслав Руков, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, пр. 2 от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и
следващите от АПК.

Делото е образувано по касационна жалба на Дирекция „Инспекция по труда”,
[населено място] срещу решение /без номер/ от 30.07.2012 г., постановено по
наказателно от административен характер дело № 20261/2011 г. на Софийски Районен
Съд – Наказателна колегия, 16 състав, с което е отменено наказателно постановление
/НП/ № 22-2201327/14.10.2009 г., издадено от Дирекция „Инспекция по труда”,
[населено място].

С оспореното НП на [фирма], [населено място], на основание чл. 416, ал. 5, във
връзка с чл. 414, ал. 1 от КТ е наложена имуществена санкция в размер на 10 000 лева,
за извършено нарушение по чл. 232, чл. 142, ал. 4 от КТ.

В жалбата е посочено, че решението на СРС-НК е неправилно, поради нарушение на
материалния закон.

По време на проведеното по делото открито заседание, касаторът се представлява от
юрисконсулт С., която поддържа жалбата.

Ответникът по касационната жалба се представлява от адвокат С., който оспорва
жалбата и прави възражение за изтекла абсолютна давност.

Представителят на СГП счита жалбата по същество за неоснователна, а решението за
правилно и законосъобразно.

Административен Съд С. – град, IX касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи, тези на пълномощника на ответника и на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Софийски Районен Съд е разгледал спора по същество и е намерил, че административно-наказателното производство се е развило при съществени нарушения на административно-производствените правила, а именно, че актът за установяване на административно нарушение /АУАН/ не е връчен по предвидения в чл. 40, ал. 2 от ЗАНН ред, поради което го е отменил.

Административен Съд С. – град, IX касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: По делото е приложена разписка, от която е видно, че решението на СРС е съобщено на Дирекция „Инспекция по труда”, [населено място] на 20.08.2012 г. Жалбата е подадена чрез СРС на 03.09.2012 г. /вх. № 38023/, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен нея. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъдат разгледана.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Касационната инстанция напълно споделя направените от СРС изводи и изложени мотиви, поради което не следва да ги преповтаря.

В допълнение следва да се отбележи, че съгласно разпоредбата на чл. 11 от ЗАНН, по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита се прилагат разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс, доколкото в този закон не се предвижда друго. Тъй като в ЗАНН липсват изрични норми, уреждащи въпросите на погасителната давност, субсидиарно приложение следва да намери чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК /в редакцията към 2009 г./, съгласно който, наказателното преследване се изключва по давност, когато не е възбудено в продължение на две години, в случаите, извън хипотезите по т.т. 1, 2, 3, 4 на същия текст. Текстът на чл. 81, ал. 2 от НК постановява, че давността се прекъсва с всяко действие на надлежните органи, предприето спрямо лицето, срещу което е насочено преследването. След свършване на действието, с което е прекъсната давността, започва да тече нова давност. На основание чл. 81, ал. 3 от НК, независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора двугодишния срок по чл. 81, ал. 1, т. 5 НК. Следователно, срокът на така определената абсолютна давност е три години. Предвид датата на извършване на административното нарушение, така както е определена от наказващия орган – август 2009 г. този срок е изтекъл през август 2012 г. С изтичането на давността, предвидена в чл. 81, ал. 3, във връзка чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК е погасена административно-наказателната отговорност на жалбоподателя за процесното административно нарушение.

Касационният състав намира, че е недопустимо, изключвайки прилагането на погасителната давност и по отношение на извършителите на административни нарушения, те да бъдат поставяне в по-неблагоприятно положение от лицата, извършили престъпления, по смисъла на чл. 9, ал. 1 от НК.

По изложените съображения съдът намира, че решението на СРС е правилно и законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, Административен Съд С. – град, IX касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение /без номер/ от 30.07.2012 г., постановено по наказателно от административен характер дело № 20261/2011 г. на Софийски Районен Съд – Наказателна колегия, 16 състав.

Решението е окончателно.